

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Justitie (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam (hierna: de rechtbank), van 30 maart 2010 in zaak nr. 10/9454
in het geding tussen:

(hierna: de vreemdeling)

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 maart 2010 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 maart 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard voor zover dit ziet op de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring en het verzoek om schadevergoeding gedeeltelijk toegewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 april 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 31 augustus 2010, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. D. Kuiper, werkzaam bij het Ministerie van Justitie, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij vonnis van 20 maart 2009 (hierna: het vonnis) heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter) de Staat verboden vreemdelingen langer dan 120 uur in een politiecel of een cel van de Koninklijke marechaussee in vreemdelingenbewaring te houden, behoudens bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen als bedoeld in paragraaf A5/5.3.6.1 (thans: A6/5.3.6.1) van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000). Daartoe heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het volgende overwogen. De Staat heeft cijfermatig onderbouwd dat in de periode januari 2008 tot en met 29 januari 2009 na gemiddeld vijf dagen in een politiecel 95,77% van de vreemdelingen was overgeplaatst naar een huis van bewaring, waarvan het grote merendeel reeds na twee dagen was overgeplaatst. De Staat heeft niet afdoende kunnen verklaren waarom de resterende 4,23% van de vreemdelingen langer dan vijf dagen in een politiecel heeft verbleven. Nu voorts binnen de huizen van bewaring sprake is van een ruime overcapaciteit, zoals de Staat heeft erkend, bestaan in zijn algemeenheid geen goede gronden de tenuitvoerlegging van de vreemdelingenbewaring langer dan vijf dagen in een politiecel noodzakelijk te achten, zodat een vreemdelingenbewaring langer dan vijf dagen in een politiecel of een cel van de Koninklijke marechaussee in beginsel strijd met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden oplevert, aldus de voorzieningenrechter.

2.2. In de enige grief klaagt de minister onder meer dat de rechtbank ten onrechte in navolging van het vonnis heeft overwogen dat voor de periode dat een vreemdeling in een politiecel mag verblijven een maximale termijn

van 120 uur geldt tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen die tot voortduring van de tenuitvoerlegging van maatregel van bewaring in een politiecel noodzakelijk zijn.

De rechtbank heeft volgens de minister aldus ten onrechte het beleid in paragraaf A6/5.3.6.1 van de Vc 2000 de facto als kennelijk onredelijk aangemerkt. Zij heeft, door de overwegingen dan wel de conclusies uit het vonnis zonder nadere motivering over te nemen, miskend dat het verblijf in een politiecel of een cel van de Koninklijke marechaussee met waarborgen is omgeven en dat het in paragraaf A6/5.3.6.1 van de Vc 2000 neergelegde beleid ten aanzien van de duur van het verblijf in een politiecel voor vreemdelingenbewaring de toets van de redelijkheid kan doorstaan, aldus de minister.

2.2.1. Ter zitting van de Afdeling heeft de minister nader toegelicht waarom de rechtbank naar zijn oordeel het vonnis niet had dienen te volgen. Hij heeft daartoe, voor zover thans van belang, het volgende aangevoerd. De rechtbank heeft miskend dat de voorzieningenrechter de vordering van de Vereniging Asieladvocaten en -juristen Nederland voor zover die zag op de duur van het verblijf in een politiecel niet-ontvankelijk had moeten verklaren omdat voor de voorzieningenrechter, met het oog op een behoorlijke taakverdeling tussen de bestuursrechter en de burgerlijke rechter, geen taak bestaat te oordelen over het beleid als neergelegd in paragraaf A6/5.3.6.1 van de Vc 2000. Voorts heeft de rechtbank volgens de minister niet onderkend dat het verbod van de voorzieningenrechter om vreemdelingen langer dan 120 uur in een politiecel in vreemdelingenbewaring te houden algemeen en onbeperkt van aard is terwijl het vooral lijkt te zijn gebaseerd op een momentopname van de in 2008 bestaande beschikbare capaciteit en heeft de rechtbank evenmin onderkend dat in de overwegingen die tot het verbod hebben geleid een centrale plaats lijkt te worden ingenomen door een rekensom die is gebaseerd op algemene getallen/gemiddelden. Ook is de rechtbank eraan voorbijgegaan dat de voorzieningenrechter met zijn oordeel over de maximering van de termijn tot 120 uur heeft miskend dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 27 september 2002 in zaak nr. 200204172/1 (JV 2002/411), al naar gelang de beschikbaarheid van een plaats elders, de tenuitvoerlegging van een maatregel op een politiebureau korter moet duren dan wel langer mag duren dan tien dagen, en dat aldus de vreemdelingenrechtelijke bescherming die artikel 5.4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) biedt, is gewaarborgd, aldus de minister.

2.2.2. Ingevolge artikel 59, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert, met het oog op uitzetting, door de minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft, of die rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder f, g en h.

Ingevolge artikel 5.4, tweede lid, van het Vb 2000 wordt, indien de tenuitvoerlegging van de bewaring een aanvang neemt op een politiebureau of in een cel van de Koninklijke marechaussee, zodra dit redelijkerwijs mogelijk is de tenuitvoerlegging voortgezet in een huis van bewaring of een

ruimte of plaats als bedoeld in artikel 6, tweede lid, of artikel 58, eerste lid, van de Vw 2000.

Volgens paragraaf A6/5.3.6.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, ziet het criterium "redelijkerwijs mogelijk" op de beschikbare capaciteit in de desbetreffende inrichtingen, alsmede op de prioriteitstelling die bij de verdeling daarvan gehanteerd dient te worden. De tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in een politiecel of in een cel van de Koninklijke marechaussee gedurende meer dan tien dagen dient zoveel mogelijk te worden voorkomen. Die termijn kan alleen overschreden worden op grond van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen.

2.2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in bovenvermelde uitspraak van 27 september 2002 in zaak nr. 200204172/1, strekt, gelet op de tekst van artikel 5.4, tweede lid, van het Vb 2000 en de geschiedenis van de totstandkoming ervan, die bepaling er toe dat tenuitvoerlegging van bewaring op een politiebureau toelaatbaar is, indien en zolang elders geen plaats beschikbaar is. Zodra elders plaats beschikbaar is, moet de tenuitvoerlegging aldaar worden voortgezet. De bepaling sluit niet uit dat, al naar gelang de beschikbaarheid van een plaats elders, de tenuitvoerlegging van een maatregel op een politiebureau korter moet duren, dan wel langer kan duren dan tien dagen.

2.2.4. Niet in geschil is dat in 2002 sprake was van ernstige capaciteitsproblemen in de huizen van bewaring. De minister heeft de in het vonnis over de periode januari 2008 tot en met januari 2009 vermelde gegevens inzake de overplaatsing van een in bewaring gestelde vreemdeling vanuit een politiecel of een cel van de Koninklijke marechaussee naar een huis van bewaring niet bestreden. Voorts heeft hij zijn stelling dat hier, hoewel de in ogenschouw genomen periode 13 maanden bedraagt, slechts sprake is van een momentopname niet onderbouwd met nadere gegevens waaruit blijkt dat na 29 januari 2009 de in het vonnis geschetste situatie wezenlijk is gewijzigd. Evenmin is door de minister gesteld dat de ruime overcapaciteit in de huizen van bewaring niet meer bestaat.

2.2.5. Nu de minister ingevolge artikel 5.4, tweede lid, van het Vb 2000 is gehouden de tenuitvoerlegging van de bewaring die is aangevangen in een politiecel of een cel van de Koninklijke marechaussee zodra dit redelijkerwijs mogelijk is, voort te zetten in een huis van bewaring kan in het licht van de huidige overcapaciteit in de huizen van bewaring en de in het vonnis vermelde gegevens inzake overplaatsing naar een huis van bewaring, niet langer worden geoordeeld dat de termijn van tien dagen als bedoeld in paragraaf A6/5.3.6.1 van de Vc 2000 in overeenstemming is met het beoogde doel van voormeld wettelijk voorschrift. Bij de huidige stand van zaken is, behoudens bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen als bedoeld in de paragraaf A6/5.3.6.1 van de Vc 2000, tenuitvoerlegging van een bewaring in een politiecel of een cel van de Koninklijke marechaussee voor een periode langer dan vijf dagen strijdig met het bepaalde in artikel 5.4, tweede lid, van het Vb 2000. Dat, zoals de minister ter zitting heeft gesteld, die termijn van vijf dagen hem in ernstige mate

bemoeilijkt bij het voeren van een plaatsingsbeleid omdat selectie en plaatsingen van vreemdelingen over de verschillende inrichtingen niet alleen een exacte wetenschap is en plotselinge instroom van vreemdelingen of bijzondere gebeurtenissen, zoals in mei van dit jaar een aswolk die het vliegverkeer belemmert, onverwachte gevolgen kunnen hebben voor het capaciteitsbeheer in de justitiële inrichtingen, leidt niet tot een ander oordeel. Dit zijn omstandigheden die door hem in een voorkomend geval als bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen gesteld kunnen worden om te motiveren waarom de desbetreffende vreemdeling langer dan vijf dagen in een politiecel of in een cel van de Koninklijke marechaussee heeft moeten verblijven. De enkele omstandigheid dat een vreemdeling dan nog aldaar beschikbaar is voor een te verrichten identiteitsonderzoek kan, anders dan de minister stelt, niet ter motivering hiervan gelden, nu hij, zoals de Afdeling in bovenvermelde uitspraak van 27 september 2002 heeft overwogen, een vreemdeling moet overplaatsen zodra er plaats is in een huis van bewaring.

2.2.6. Vaststaat dat de vreemdeling op 11 maart 2010 in bewaring is gesteld in Cellencomplex Noord West te Amsterdam en dat hij eerst op 17 maart 2010 is overgeplaatst naar het huis van bewaring te Zaandam. Dit betekent dat bovenvermelde termijn van vijf dagen met één dag is overschreden. De minister heeft geen bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen ter rechtvaardiging hiervan aangevoerd.

Gelet op het bovenstaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de voortduring van de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring één dag ten onrechte in een politiecel is voortgezet. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is reeds hierom ongegrond. Hetgeen overigens in de grief is aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. J.E.M. Polak, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.L.N. Bakker, ambtenaar van staat.

w.g. Polak
voorzitter

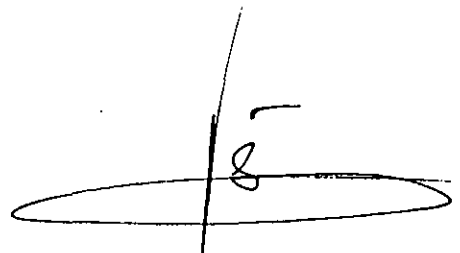
w.g. Bakker
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 oktober 2010

395.

Verzonden: 7 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a vertical line extending upwards from the center of the horizontal line.

mr. H.H.C. Visser

Postadres Postbus 2287
1000CG AMSTERDAM

Amsterdam-Amstelland

Regio Amsterdam-Amstelland
Korpsonderdeel 13 Vreemdelingenpolitie
Behandeld door M. Tinneveld
Telefoon 0900-8844
Fax 020-5990270
V-nummer / Zaak / Zaak - 11/03/2010
Datum 11/03/2010
Onderwerp M110-A Maatregel van Bewaring

Maatregel van Bewaring

Ik, ondergetekende,

Marcel Tinneveld, brigadier van het regionaal politiekorps Amsterdam-Amstelland, belast met het toezicht op vreemdelingen, tevens hulpofficier van justitie, leg met het oog op de uitzetting aan

de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geboorteplaats *woonpl* :
Geboorteland : Frans Guyana *Suriname*
Nationaliteit(en) : Guyaanse
Geslacht : mannelijk

de maatregel van bewaring op, zoals bedoeld in artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (geen rechtmatig verblijf).

Deze maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat betrokkene zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat betrokkene

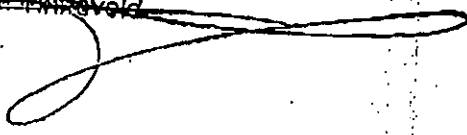
- Niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het vreemdelingenbesluit 2000
- Geen vaste woon- /verblijfplaats heeft
- Zich niet aangemeld heeft bij de korpschef

De maatregel is opgelegd:

Plaats : Amsterdam
Datum : 11/03/2010
Tijd : 12:45 uur.

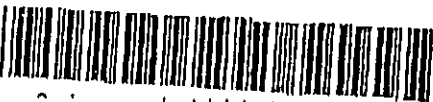
met de
De Staatssecretaris van Justitie,
namens de ~~Staatssecretaris~~, *met de*
de hulpofficier van justitie,
de brigadier,
M. Finneveld

Handtekening

Een afschrift van deze maatregel is onmiddellijk aan de vreemdeling uitgereikt.

Beroep tegen deze maatregel kan schriftelijk worden ingesteld bij de rechtbank te 's-Gravenhage, Centraal Intakebureau Vreemdelingenzaken te Haarlem, faxnummer 023 - 512 6736. Hierbij dient gebruik te worden gemaakt van het model beroepschrift, zie 'www.rechtspraak.nl'.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummer: AWB 10/9454

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

V-nr:

in het geding tussen:

geboren op _____ van gestelde Franse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. R.M. Seth Paul, advocaat te Amsterdam

en:

de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.H. Kras, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Op 11 maart 2010 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepschrift van 11 maart 2010 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

De rechtbank heeft het beroep behandeld ter openbare zitting van 23 maart 2010. Eiser is daar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Overwegingen

1. Eiser heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. De staandehouding van eiser is onrechtmatig, omdat niet voldoende uit het proces-verbaal (pv) van staandehouding kan worden afgeleid op grond waarvan eiser is aangehouden. Volgens eiser is sprake van een verkapte vreemdelingenrechtelijke staandehouding op grond van discriminatoire omstandigheden. Daarnaast moet de bewaring onrechtmatig worden geacht omdat verweerder na de inbewarinstelling eisers mobiele telefoon heeft uitgelezen, hergeen onrechtmatig is. Verweerder mag een mobiele telefoon wel tijdens de ophouding uitlezen, maar niet nadat de vreemdeling al in bewaring is gesteld.

Eiser voert voorts aan dat hij te laat is overgeplaatst naar een huis van bewaring. Eiser is op 11 maart 2010 in bewaring gesteld en pas op 17 maart 2010 overgeplaatst naar het huis van bewaring te Zaandam. Eiser had binnen 120 uren overgeplaatst moeten worden en dat is niet gebeurd. Verwezen wordt naar het vonnis van de voorzieningenrechter van de rechtbank Haarlem van 20 maart 2009 (LN: BH6928). Dit vonnis is uitvoerbaar bij voorraad. Tot slot voert eiser aan dat verweerder onvoldoende voortvarend heeft gehandeld. Verweerder had al op 11 maart 2010 een Dublinclaim naar Bureau Dublin kunnen sturen, aangezien de vreemdelingenpolitie na navraag er mee bekend was dat eiser uit Frankrijk komt. De Dublinclaim is echter pas op 15 maart 2010 bij Bureau Dublin ontvangen. Vervolgens wacht Bureau Dublin nog vier dagen voordat zij de claim wordt doorstuurt naar de Franse autoriteiten. Tussen de inbewingstelling en het verzenden van de Dublinclaim naar de Franse autoriteiten zit een periode van acht dagen en dat is onvoldoende voortvarend.

2. Verweerder heeft het volgende - zakelijk weergegeven - aangevoerd. Uit het overgelegde mini-proces-verbaal blijkt duidelijk dat eiser strafrechtelijk is staandegehouden. De vreemdelingenrechter kan derhalve niet over de staandehouding van eiser oordelen. Eisers stelling dat sprake was van discriminatie is voorts niet nader onderbouwd. Het uitlezen van de mobiele telefoon na de inbewingstelling maakt de bewaring, volgens de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, niet onrechtmatig. Ten aanzien van het beroep van eiser op het vonnis van de voorzieningenrechter van de rechtbank Haarlem, met betrekking tot overplaatsing naar een huis van bewaring, voert verweerder aan dat dit een civielrechtelijk vonnis is, waartegen verweerder bovendien in hoger beroep is gegaan. In het beleid in de Vreemdelingen-circulaire 2000 staat dat een vreemdeling binnen tien dagen naar een huis van bewaring moet worden overgeplaatst en eiser is binnen deze tien dagen overgeplaatst. Tot slot meent verweerder dat er wel voldoende voortvarend wordt gehandeld. Op 11 maart 2010 heeft een identiteitsgehoor plaatsgevonden. Ook heeft er een vertrekgesprek plaatsgevonden en is er binnen vier dagen na de inbewingstelling een Dublinclaim verstuurd naar Bureau Dublin. Bureau Dublin heeft de claim vervolgens onderzocht en administratieve handelingen verricht. Na vier dagen heeft Bureau Dublin de claim doorgestuurd naar de Franse autoriteiten. Vier dagen voor het bestuderen van een dergelijke claim is niet onredelijk lang.

De rechtbank overweegt het volgende.

3. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) is de rechter in vreemdelingenzaken niet bevoegd te oordelen over de aanwending van niet bij of krachtens de Vw 2000 toegekende bevoegdheden. Eiser is, zoals blijkt uit het overgelegde mini-proces-verbaal, strafrechtelijk aangehouden. In het onderhavige geval kan de rechtbank derhalve niet oordelen over de strafrechtelijke aanhouding van eiser. De rechtbank is voorts van oordeel dat het mini-proces-verbaal voldoende inzicht verschaft in de omstandigheden en de redenen die aanleiding hebben gegeven tot de staandehouding van eiser.

4. Ten aanzien van de stelling dat de bewaring onrechtmatig moet worden geacht omdat eisers telefoon ten onrechte na zijn inbewingstelling is uitgelezen, overweegt de rechtbank als volgt. Dat het uitlezen van eisers mobiele telefoon zonder wettelijke grondslag heeft plaatsgevonden, brengt op zichzelf niet met zich dat de maatregel onrechtmatig moet worden geacht. Niet is gebleken of door eiser aangevoerd, dat het zicht op uitzetting afhankelijk was van de informatie, verkregen door het uitlezen van de mobiele telefoon, en zonder die informatie ontbrak. Deze handeling heeft daarom geen directe betekenis gehad voor het

Zaaknummer: AWB 10/9454 inzake

Pagina 3 van 5

opleggen en voortduren van de maatregel en maakt de maatregel derhalve niet onrechtmatig. De rechtbank verwijst naar de uitspraken van de AbRS van 13 mei 2008 (LJN: BD2162), van 16 januari 2009 (LJN: BH0779) en van 25 januari 2010 (LJN: BL1497).

5. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder wel voldoende voortvarend heeft gehandeld. Daartoe overweegt de rechtbank het volgende. Eiser is op 11 maart 2010 in bewaring gesteld. Op dezelfde dag heeft een identiteitsgehoor plaatsgevonden. Op 15 maart 2010, de vijfde dag van de bewaring, heeft verweerder een Dublinclaim verstuurd naar Bureau Dublin. Op 18 maart 2010 heeft vervolgens een vertrekgesprek met eiser plaatsgevonden. Bureau Dublin heeft daarna op 19 maart 2010 de Dublinclaim doorgestuurd naar de Franse autoriteiten. Gelet op deze uitzettingshandelingen van verweerder en de jurisprudentie van de AbRS, is de rechtbank van oordeel dat verweerder voldoende voortvarend heeft gehandeld.

6. Uit het voorgaande concludeert de rechtbank dat de toepassing van de vrijheidsontnemende maatregel niet in strijd is met de wet en dat deze bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten.

7. Ten aanzien van stelling van eiser dat hij te laat is overgeplaatst naar een huis van bewaring en derhalve te lang in een politiecel heeft doorgebracht, overweegt de rechtbank als volgt. Ingevolge artikel 5.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, voor zover thans van belang, wordt de bewaring op grond van artikel 59 van de Vw 2000 ten uitvoer gelegd op een politiebureau, een cel van de Koninklijke marechaussee, in een huis van bewaring of een ruimte als bedoeld in artikel 6, tweede lid, of artikel 58, eerste lid, van de wet. Indien de tenuitvoerlegging van de bewaring een aanvang neemt op een politiebureau, wordt deze ingevolge het tweede lid van voormeld artikel zodra dit redelijkerwijs mogelijk is, voortgezet in een huis van bewaring.

8. Ingevolge het vonnis van de voorzieningenrechter van de rechtbank Haarlem van 20 maart 2009 (LJN: BH6928), voor zover thans van belang, is het de Staat verboden vreemdelingen langer dan 120 uur in vreemdelingenbewaring te houden in een politiecel. De voorzieningenrechter heeft hierbij overwogen dat, zoals de Staat tot op heden het beleid hanteert dat op grond van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen van de termijn van tien dagen kan worden afgeweken (paragraaf A5/5.3.6.1 Vreemdelingen-circulaire (Vc) 2000), de Staat op die gronden in uitzonderingsgevallen ook van de termijn van 120 uur zal kunnen afwijken, in die zin dat zwaarwegende belangen een verdergaande inbreuk op de rechten van de vreemdeling ex artikel 8 EVRM rechtvaardigen. Van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen is in elk geval geen sprake in geval van onvoldoende capaciteit of nader onderzoek naar de identiteit van de vreemdeling (vgl. paragraaf A5/5.3.6.1 Vc 2000). Het vonnis van de voorzieningenrechter is uitvoerbaar bij voorraad.

9. De rechtbank stelt vast dat eiser op 11 maart 2010 in bewaring is gesteld en op 17 maart 2010 is overgeplaatst naar het huis van bewaring te Zaandam. De rechtbank concludeert hieruit dat de termijn van 120 uur met één dag is overschreden. In aansluiting op voormeld vonnis oordeelt de rechtbank dat voor de periode dat een vreemdeling in een politiecel mag verblijven een maximale termijn van 120 uur geldt, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen die tot voortduren van de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in een politiecel noodzakelijk zijn. Verweerder heeft geen bijzondere omstandigheid of zwaarwegend belang aangevoerd, doch gesteld dat hij in hoger beroep is

Zaaknummer: AWB 10/9454 inzake

Pagina 4 van 5

gegaan tegen het vonnis, dat bovendien een civielrechtelijk vonnis is. Gelet op het feit dat geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd en voormeld vonnis uitvoerbaar bij voorraad is, is de rechtbank van oordeel dat de voortduring van de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in een politiecel vanaf 17 maart 2010 in strijd is met artikel 8 van het EVRM, waardoor artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM is geschonden.

10. De rechtbank is gelet op het voorgaande van oordeel dat het beroep van eiser gegrond is, voor zover dit ziet op de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring. De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding eiser ten laste van de Staat der Nederlanden een schadevergoeding toe te kennen op grond van artikel 5, vijfde lid, van het EVRM. Deze vergoeding wordt vastgesteld op een bedrag van € 25,-, te weten eenmaal het bedrag dat het verschil maakt tussen één dag rechtmatige vrijheidsontnemering in een huis van bewaring (€ 105,-) en één dag onrechtmatig verblijf in een politiecel (€ 80,-). Bij het bepalen van dit bedrag heeft de rechtbank acht geslagen op de uitspraak van de AbRS van 31 maart 2004 (LJN: AP0213). Voor het overige is het beroep ongegrond en wordt het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Een wijziging tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring zal de rechtbank, gezien de omstandigheid dat eiser reeds is overgeplaatst naar een huis van bewaring, niet bevelen.

11. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 874,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 437,-, wegingsfactor 1).

Zaaknummer: AWB 10/9454 inzake

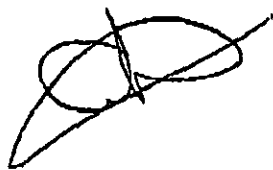
Pagina 5 van 5

3. Beslissing

De rechtbank

- verklaart het beroep gegrond, voor zover dit ziet op de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring;
- veroordeelt de Staat der Nederlanden tot vergoeding van de schade, groot € 25,- (zegge: vijftwintig euro), te betalen aan eiser;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag groot € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), te betalen aan de griffier van deze rechtbank;
- verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding voor het overige af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.M. Verberne, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. E. Kreb, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 30 maart 2010.

Afschrift verzonden op: 30. MRT 2010

Conc.: EK
Coll: YMB
D: C
VK

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de verelsten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Ontvangst tijd 30. Mrt. 8:02

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 APR 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 30 maart 2010
met kenmerk 10/9454

Inzake:
met IND-kenmerk 1003121385
aap te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. R.M. Seth Paul
Prinsengracht 668
1017 KW te Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bardewijklaan 62
2591 XR Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
H. Hanssen-Telmen
070 779 709

Justitie

1. Inleiding

- 1.1. De Minister van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 30 maart 2010, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 10/9454 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van de Minister van Justitie (hierna: Minister) van 11 maart 2010, waarbij aan verweerster een vrijheidsontnemende maatregel als bedoeld in artikel 59, eerste lid aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) is opgelegd, gegrond heeft verklaard, voor zover dit beroep ziet op de tenuitvoerlegging van de maatregel, de vreemdeling een schadevergoeding ten laste van de Staat der Nederlanden heeft toegekend ten bedrage van € 25,- alsmede een vergoeding van de proceskosten, groot € 874,-.

2. Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 11 maart 2010 heeft de Minister aan hierna verweerder, een maatregel van bewaring opgelegd ex artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw).
- 2.2 Bij de thans bestreden uitspraak van 30 maart 2010 heeft de rechtbank het door verweerder ingestelde beroep tegen de maatregel van bewaring gegrond verklaard, voor zover dit ziet op de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring.

3. Standpunt van de Minister

- 3.1. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 8 en 9 op pagina 3 en 4 van de bestreden uitspraak:

" 8. Ingevolge het vonnis van de voorzieningenrechter van de rechtbank Haarlem van 20 maart 2009 (LJN: BH6928), voor zover thans van belang, is het de Staat verboden vreemdelingen langer dan 120 uur in vreemdelingenbewaring te houden in een politiecel. De voorzieningenrechter heeft hierbij overwogen dat, zoals de Staat tot op heden het beleid hanteert dat op grond van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen van de termijn van tien dagen kan worden afgeweken (paragraaf A5/5.3.6.1 Vreemdelingencirculaire (Vc) 2000), de Staat op die gronden in uitzonderingsgevallen ook van de termijn van 120 uur zal kunnen afwijken, in die zin dat zwaarwegende belangen een verdergaande inbreuk op de rechten van de vreemdeling ex artikel 8 EVRM rechtvaardigen. Van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen is in elk geval geen sprake in geval van onvoldoende capaciteit of nader onderzoek naar de identiteit van de vreemdeling (vgl. paragraaf A5/5.3.6.1 Vc 2000). Het vonnis van de voorzieningenrechter is uitvoerbaar bij voorraad.

9. De rechtbank stelt vast dat eiser op 11 maart 2010 in bewaring is gesteld en op 17 maart 2010 is overgeplaatst naar het huis van bewaring te Zaandam. De rechtbank concludeert hieruit dat de termijn van 120 uur met één dag is overschreden. In aansluiting op voormeld vonnis oordeelt de rechtbank dat voor de periode dat een vreemdeling in een politiecel mag

verblijven een maximale termijn van 120 uur geldt, tenzij sprake is van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen die tot voortduring van de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in een politiecel noodzaken. Verweerder heeft geen bijzondere omstandigheid of zwaarwegend belang aangevoerd, doch gesteld dat hij in hoger beroep is gegaan tegen het vonnis, dat bovendien een civielrechtelijk vonnis is. Gelet op het feit dat geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd en voormeld vonnis uitvoerbaar bij voorraad is, is de rechtbank van oordeel dat de voortduring van de tenuitvoerlegging van de maatregel van bewaring in een politiecel vanaf 17 maart 2010 in strijd is met artikel 8 van het EVRM, waardoor artikel 5, eerste lid, aanhef en onder f, van het EVRM is geschonden."

Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 10 en 11 op pagina 4 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief.

- 4.1. De Minister is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte, in navolging van de uitspraak van 20 maart 2009 van de voorzieningenrechter te Haarlem, heeft overwogen dat het de Staat is verboden om vreemdelingen langer dan 120 uur in een politiecel in vreemdelingenbewaring te houden. De Minister meent dat de rechtbank daarmee ten onrechte het beleid, zoals dat staat verwoord in hoofdstuk A6/5.3.6.1 van de Vreemdelingencirculaire (verder: Vc), de facto als kennelijk onredelijk aangemerkt.
- 4.2. Allereerst wenst de Minister op te merken dat tegen het vonnis van de voorzieningenrechter te Haarlem van 20 maart 2009 hoger beroep is ingesteld. Derhalve heeft de Minister in dit vonnis vooralsnog geen aanleiding gezien het in hoofdstuk A6/5.3.6.1. Vc opgenomen beleid te wijzigen.
- 4.3. Ingevolge artikel 5.4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit (verder: Vb) wordt, indien de tenuitvoerlegging van de bewaring een aanvang neemt op een politiebureau of in een cel van de Koninklijke Marechaussee (verder: KMar), zodra dit redelijkerwijs mogelijk is de tenuitvoerlegging voortgezet in een huis van bewaring of een ruimte als bedoeld in artikel 6, tweede lid of artikel 58, eerste lid Vw. Het criterium 'redelijkerwijs mogelijk' ziet op de beschikbare capaciteit in de desbetreffende inrichtingen, alsmede op de prioriteitstelling die bij de verdeling daarvan gehanteerd kan worden. In het beleid, zoals neergelegd in A6/5.3.6.1 Vc, staat dat voor de tenuitvoerlegging van de vreemdelingenbewaring op een politiebureau of in een cel van de KMar in beginsel wordt uitgegaan van een toegestane periode van tien dagen, voor zover overplaatsing in redelijkheid niet eerder mogelijk is. In dit beleid wordt tevens de mogelijkheid geboden om, indien sprake is van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen, deze periode van tien dagen, indien noodzakelijk, te overschrijden.
- 4.4. Uit het voorafgaande volgt dat ook het verblijf in een politiecel of een cel van de KMar met waarborgen is omgeven en dat het in de Vreemdelingencirculaire neergelegde beleid ten aanzien van de duur van het verblijf in een politiecel voor vreemdelingenbewaring de toets van de redelijkheid kan doorstaan. De Minister stelt zich op het standpunt dat er in casu dan ook geen sprake is van kennelijk onredelijk beleid. De rechtbank

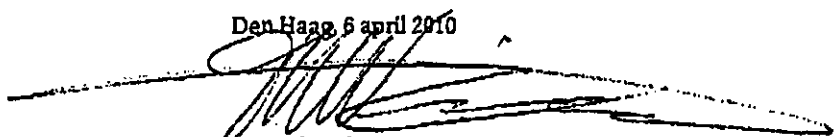
heeft dit miskend door in haar uitspraak overwegingen dan wel conclusies uit de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Haarlem van 20 maart 2009 zonder nadere motivering over te nemen.

- 4.5. Voor zover de rechtbank vervolgens overweegt dat de maatregel per 17 maart 2010 in strijd wordt geacht te zijn met artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (verder: EVRM), geldt dat de Minister zich eveneens niet kan verenigen met dit oordeel. Daarbij is van belang dat een vreemdeling ingevolge artikel 5.4, tweede lid Vb, zodra dit redelijkerwijs mogelijk is, wordt overgeplaatst naar bijvoorbeeld een huis van bewaring en dat de Minister indien bij de ten uitvoerlegging van een maatregel de termijn van tien dagen in een politiecel dreigt te worden overschreden zwaarwegende belangen of bijzondere omstandigheden dienen te worden gesteld ter rechtvaardiging hiervan. Op geen enkele wijze blijkt dat de rechtbank deze waarborgen bij haar oordeelsvorming heeft betrokken. De voorzieningen in de cellencomplexen zijn bovendien dusdanig van aard dat tenuitvoerlegging van vreemdelingenbewaring gedurende tien dagen – zonder dat sprake is van bijzondere omstandigheden of zwaarwegende belangen – naar het oordeel van de Staat geen strijd oplevert met artikel 8 EVRM.
- 4.6. In aansluiting op het voorgaande meent de Minister dat de detentie van vreemdelingen in vreemdelingenbewaring rechtmatig is op de voet van artikel 5 lid 1 sub f EVRM. De beperkingen die horen bij een verblijf in een politiecel of cel van de KMar behoren tot de normale beperkingen van de privacy die inherent zijn aan de tenuitvoerlegging van vrijheidsbenemende maatregelen, althans is er sprake van gelegitimeerde beperkingen op grond van artikel 8, tweede lid EVRM. Om vreemdelingenbewaring ten uitvoer te kunnen leggen, kan niet in alle gevallen worden ontkomen aan tenuitvoerlegging gedurende (in beginsel) ten hoogste tien dagen in een politiecel of cel van de KMar, alvorens plaatsing in een huis van bewaring kan worden gerealiseerd.
- 4.7. Nu verweerder, toen dit redelijkerwijs mogelijk was, ruim binnen de in het beleid genoemde termijn is overgeplaatst vanuit een politiecel naar een huis van bewaring, meent de Minister dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de maatregel op 17 maart 2010 in strijd met artikel 8 EVRM is voortgezet in een politiecel. Van een schending van artikel 5, eerste lid aanhef en onder f EVRM is naar het oordeel van de Minister dan ook geen sprake. Nu de in het beleid genoemde termijn van tien dagen nog niet was verstreken behoefde de Minister in casu bovendien geen zwaarwegende belangen dan wel bijzondere omstandigheden aan te voeren ter rechtvaardiging van de voortzetting van de tenuitvoerlegging van de aan verweerder opgelegde maatregel in een politiecel. De rechtbank heeft dit miskend.

5. Conclusie

Gelet op het vorenstaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. De Minister verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank te vernietigen voor zover deze gegrond is verklaard en het verzoek om schadevergoeding af te wijzen en te doen wat deze had behoren te doen, namelijk het inleidende beroep alsnog geheel ongegrond te verklaren.

Den Haag, 6 april 2010

Gemachtigde

*mr. T.J.W. Visser, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*